

Arrest

nr. 113 270 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtou-afkomst. U zegt 18 jaar te zijn. U bent geboren in het dorp Kana Seer (district Shigal, provincie Kunar). Vier of vijf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, uw vader was een paar jaar eerder overleden, bent u met uw familie verhuisd naar het dorp Dawran Kalai (district Dashte Archi, provincie Kunduz). Uw vader was voor zijn verhuis naar Kunar, waar u werd geboren, een van de maliks in dat dorp. Daar woonde u met uw moeder, uw broer en uw zussen.

U werkte als boer op uw land. Toen u 14 of 15 jaar was, bent u in het Afghaans nationaal leger gegaan. U hebt tien weken opleiding gevolgd in het militair trainingscenter in Kabul. Toen u die

opleiding afgerond had, werd u naar Jalalabad gebracht. De dag dat u in Jalalabad aankwam, werd u gebeld door uw neef. Hij vertelde u dat de Taliban in de moskee waren komen spreken. Ze dreigden ermee de familieleden van overheidspersoneel te doden. Daarom zei uw neef u dat u moest stoppen met het leger en naar huis moest komen. De daaropvolgende nacht deserteerde u en keerde u terug naar huis.

In de jaren die hierop volgden werkte u als klusjesman in de bouw, als boer op het land, als mecaniciens en als timmerman.

Twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan werd in uw dorp het huis van een zekere G.(...) M.(...) aangevallen door de Amerikaanse troepen. Daarbij kwamen twee Talibs om het leven. Deze G.(...) M.(...) was een Talibancommandant. Hij was ook door het National Solidarity Program (NSP) aangesteld als hoofd van de straat. De dag na dit incident werd u door G.(...) M.(...) ervan beschuldigd tegen de Taliban te spioneren. U zou voor deze spionage bestraft moeten worden. G.(...) M.(...) zou u bedreigen omdat u bij het leger had gewerkt. Ook had uw vader lang geleden tegen G.(...) M.(...) gepleit op een jirga over een moordzaak.

U had in Afghanistan ook problemen met uw stiefbroer en zijn zoons. Uw stiefbroer heeft uw broer vermoord omwille van een grondgeschil. Het waren echter twee van zijn zoons die hiervoor veroordeeld werden. Uw stiefbroer is vlak na de moord verdwenen. Twee of drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan kwam uw stiefbroer terug naar uw dorp om u om verzoening te vragen. Op aanraden van de maliks hebt u zich met hem verzoend. De twee veroordeelde zonen van uw stiefbroer waren hiermee niet akkoord. Een van hen heeft u telefonisch bedreigd vanuit de gevangenis toen u in Griekenland was. Later hebt u gehoord dat deze zonen vroegtijdig vrijgelaten zouden zijn uit de gevangenis. U vreest dat uw stiefbroer of zijn zonen u willen doden.

U bent in het voorjaar van 2011 uit Afghanistan vertrokken. Na een reis van ongeveer acht maanden bent u in België aangekomen op 21 februari 2012. De dag erna hebt u asiel aangevraagd.

U vreest vermoord te worden door G.(...) M.(...) of door uw stiefbroer en zijn zoons bij een terugkeer naar Afghanistan.

U legt de volgende documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen: uw taskara, afgegeven op 6 jauza 1391 (= 26 mei 2012), uw vaders taskara, afgegeven op 2 dalwa 1353 (= 22 januari 1975), een document van het districtscentrum, zonder afgiftedatum, en een document van de dorpsraad, afgegeven op 10 saratan 1391 (= 30 juni 2012).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen kan weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de persoon van G.(...) M.(...). Zo verklaart u dat iedereen in uw gebied wist dat hij een Talibancommandant was daar hij één van de drie talibs was die de aanval overleefde waarbij Commandant H.(...) en 12 van zijn strijders omkwamen (CGVS gehoor 1, p. 9; Xinhua rapporteerde in april 2010 over deze aanval, evenwel zonder vermelding van namen van overlevenden – zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Hij zou trouwens zelf ook bij naam op de lijst gestaan hebben van door de overheid gezochte personen (CGVS, gehoor 3, p. 7). Tegelijkertijd zou hij door het National Solidarity Program, een ontwikkelingsprogramma van de autoriteiten, benoemd zijn als vertegenwoordiger voor uw gebied en er bruggen en wegen bouwde en waterpompen installeerde (CGVS gehoor 1, p. 7). Men kan nochtans moeilijk geloven dat een gezocht talibanstrijder zou benoemd worden in zulk een functie en actief zou meewerken aan het opbouwen van infrastructuur die het imago van de officiële autoriteiten ten goede komt. Dat G.(...) M.(...) terwijl hij zelf voor dit overheidsprogramma zou gewerkt hebben dan van uw neef, die als ingenieur bij het National Solidarity Program werkte, wel zou geëist hebben dat hij zijn job zou verlaten (CGVS gehoor 1, p. 9), komt des te vreemder over. Wanneer u met deze onwaarschijnlijke combinatie wordt geconfronteerd, zegt u dat de overheid misschien niet wist dat G.(...) M.(...) een Talib was. U voegt toe dat pas na de aanval van de Amerikanen zou geweten zijn dat G.(...) M.(...) bij de Taliban was (CGVS gehoor 3, p. 7-8). Dat is echter strijdig met uw eerdere bewering dat iedereen in uw gebied wist dat G.(...) M.(...) een Talib was sinds hij enkele jaren geleden aan de dood ontsnapte bij de aanval waarbij commandant H.(...) en 13 andere Talibs om het leven kwamen (CGVS gehoor 1, p. 9). Uw ongeloofwaardige verklaringen over de persoon van G.(...) M.(...) doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft de luchtaanval op het huis van G.(...) M.(...), die aan de basis van de beschuldiging aan uw adres zou liggen, wordt verder vastgesteld dat in publieke bronnen en in de informatie van

het Commissariaat-generaal niets terug te vinden is over een luchtaanval van de Amerikanen in uw dorp waarbij twee Talibs het leven lieten in de periode die u aanduidt. Gezien de betrokkenheid van de buitenlandse troepen en gezien er slachtoffers zouden zijn gevallen bij dit incident, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hierover zaken zouden terug te vinden zijn in de berichtgeving, zoals dat wel het geval is bij andere incidenten die in die periode plaatsvonden (zie voorbeelden waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier). Dat het incident waarover u spreekt niet terug te vinden is, tast de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan.

Ook uw bewering dat u door G.(...) M.(...) beschuldigd werd van spionage tegen de Taliban als gevolg van de door u beweerde aanslag op zijn huis komt weinig aannemelijk over. G.(...) M.(...) zou u beschuldigd hebben van informatie te hebben doorspeeld aan de Amerikanen. Wanneer u gevraagd wordt waarom G.(...) M.(...) zou denken dat u contacten zou hebben met Amerikanen, terwijl u als landbouwer werkte, antwoordt u niet op de vraag. U verwijst naar het feit dat uw vader jaren geleden een slechte relatie had met G.(...) M.(...), en naar het feit dat u in het leger hebt gezeten. Wanneer u dezelfde vraag opnieuw gesteld wordt, spreekt u opnieuw over dezelfde twee mogelijke redenen, zonder evenwel uit te klaren waarom G.(...) M.(...) zou denken dat u contact had met Amerikanen (CGVS gehoor 3, p. 8).

U situeert de oorzaak van de slechte relatie tussen uw vader en G.(...) M.(...) in de periode dat uw vader nog hoofd van de straat in Dawran Kalai was. Dat was nog voor uw familie naar Kunar verhuisde. Gezien uw vader overleden is in Kunar, moet de oorzaak van de slechte relatie tussen uw vader en G.(...) M.(...) voor de verhuis naar Kunar, en dus voor uw geboorte zijn geweest (CGVS gehoor 1, p. 4, p. 9-10 & gehoor 3 p. 8). U kan niet uitklaren waarom het incident tussen uw vader en G.(...) M.(...) van meer dan vijftien jaar geleden in 2011 plots een reden zou zijn voor G.(...) M.(...) om u van spionage tegen de Taliban te beschuldigen terwijl uw familie al jaren was teruggekeerd uit Kunar. Wanneer u gevraagd wordt om het verband tussen deze twee incidenten op te helderen en de lange tijdsspanne ertussen uit te klaren, stelt u dat dit ook voor u een vraagteken is (CGVS gehoor 3, p. 8). Er moet gesteld worden dat uit uw verklaringen niet kan afgeleid worden dat G.(...) M.(...) u zou beschuldigen omwille van de slechte relatie tussen hemzelf en uw vader. Rest nog de tweede door u aangehaalde verklaring, namelijk het feit dat u in het leger zou hebben gezeten. U bent anderhalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan uit het leger gestapt (CGVS gehoor 1, p. 17). U maakt geen melding van problemen met G.(...) M.(...) in die resterende anderhalf jaar. Ook hier kan u niet aanduiden waarom G.(...) M.(...) u zou willen viseren omdat u jaren daarvoor in het leger was geweest, te meer omdat u onmiddellijk het leger zou hebben verlaten zodra de Taliban dit eisten (CGVS gehoor 1, p. 12). U beaamt dat er een grote tijdsspanne zit tussen uw activiteiten voor het leger en de beschuldiging van G.(...) M.(...). U kan niet uitklaren waarom G.(...) M.(...) u anno 2011 plots zou viseren (CGVS gehoor 3 p. 8).

G.(...) M.(...). zou u beschuldigd en bedreigd hebben via een brief. Hij zou eveneens naar uw neefs gsm hebben gebeld met dezelfde boodschap. De geloofwaardigheid van de bewering dat u een dreigbrief hebt ontvangen wordt aangetast doordat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet hebt gesproken over deze brief (vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer u gevraagd wordt waarom u hierover toen niets hebt verteld, zegt u dat u daarover niet bevraagd werd. U geeft evenwel toe dat u gevraagd werd over uw problemen te vertellen (CGVS gehoor 3, p. 6). Wanneer wordt opgemerkt dat de dreigbrief een deel van uw probleem vormt, beweert u dat u alleen geantwoord hebt wat u gevraagd werd. U zou niet de tijd hebben gekregen om alles te vertellen (CGVS gehoor 3, p. 6). Dit antwoord kan uw nalaten de dreigbrief te vermelden niet op afdoende wijze uitklaren. Het is immers de taak van de asielzoeker om spontaan zijn problemen naar voor te brengen. Bovendien verklaart u op het CGVS wel dat u bij uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken alle redenen voor uw vertrek uit Afghanistan hebt verteld (CGVS gehoor 1, p. 2). De antwoorden die u geeft wanneer u gevraagd wordt uit te klaren waarom u niet eerder gesproken hebt over de dreigbrief, kunnen dus niet anders dan als zwakke excuses beschouwd worden. De geloofwaardigheid van uw beweringen over de dreigbrief wordt zo op de helling gezet. Ook het feit dat u de beweerde dreigbrief niet kan voorleggen op het CGVS, draagt niet bij tot de overtuigingskracht van uw verhaal.

U legt wel twee documenten neer die uw verklaringen over de door u beweerde problemen zouden moeten ondersteunen. Deze documenten zijn echter onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen de hierboven gedane vaststellingen. Uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Over het eerste document dat u neerlegt verklaart u dat het een brief is van het districtscentrum. U verklaart dat uw neef het document na uw vertrek uit Afghanistan heeft aangevraagd en

afgehaald (CCVS gehoor 3, p. 3). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u nauwelijks weet wat de inhoud van het door u neergelegde stuk is. U verklaart dat het over uw problemen gaat, maar kan niet preciseren wat er in het document staat. U weet niet wanneer precies uw neef het stuk is gaan aanvragen. U weet evenmin waarom uw neef naar het districtscentrum ging om dit bevestigingsdocument te vragen (CGVS gehoor 3, p. 4). Dat u zich hierover niet beter geïnformeerd heeft, terwijl het document rechtstreeks betrekking heeft op uw vluchtaanleiding, tast de geloofwaardigheid van uw beweringen nog verder aan. De bewijskracht van het document, die sowieso gering was, wordt nog afgezwakt doordat de tekst geformuleerd is in uw naam, terwijl u zegt dat uw neef het document heeft aangevraagd. Zo staat er 'Ik, Z.(...) werd beschuldigd...' en daarna '... en ik ben uit Afghanistan ontsnapt'. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u niet weet hoe dat kan. U herhaalt enkel dat uw neef naar het districtshuis is gegaan om het document te halen zonder de bovenstaande onmogelijkheid uit te klaren (CGVS gehoor 3, p. 4). Ook het ontbreken van een afgiftedatum en het feit dat de stempel op het document dateert van 1386 (= 2007-2008), terwijl in de tekst sprake is van een incident in 1390 (= 2011-2012), doen verder afbreuk aan de bewijskracht van het document. Door het neerleggen van een niet-bewijskrachtig document waarover u ongeloofwaardige en ontoereikende verklaringen aflegt, wordt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw ondermijnd.

Over het tweede document dat u neerlegt om uw verklaringen over uw problemen te ondersteunen kan u zelf niet zeggen wat er in staat. U verklaart meermaals dat u niet weet waarover het gaat (CGVS gehoor 3, p. 5). U weet alleen dat het over uw problemen gaat. U hebt niet meer informatie over de inhoud van het document gevraagd aan uw familie die u het document heeft toegestuurd en met wie u nog steeds contact heeft (CGVS gehoor 1, p. 11 & gehoor 3, p. 2, p. 5). Dat u zich hierover niet informeert terwijl u daartoe wel de mogelijkheid heeft en terwijl u weet dat het documenten rechtstreeks betrekking heeft op de door u ingeroepen problemen, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw beweringen. Redelijkerwijze mag immers verwacht worden dat u meer interesse zou betonen voor documenten die over uw eigen problemen zouden gaan. Uit de vertaling van dit door u neergelegde stuk blijkt dat het opgesteld zou zijn door de dorpsraad. In de tekst worden uw problemen bevestigd. Er moet echter worden vastgesteld dat ook dit stuk niet voldoende bewijskracht heeft om op te wegen tegen bovenstaande vaststellingen. Het document kan door eenieder zijn opgesteld. Zoals eerder werd aangehaald moet de bewijskracht van het document bekeken worden in samenhang met de geloofwaardigheid van de verklaringen, die in uw geval problematisch is. De vaststelling dat het door u neergelegde stuk dateert van 10 saratan 1391 (= 30 juni 2012), een moment dat u al maanden in België was, doet verder afbreuk aan de bewijskracht ervan.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen problemen met G.(...) M.(...) niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast deze problemen haalt u problemen met uw stiefbroer aan. Deze zou uw oudere broer gedood hebben. U hebt u met uw stiefbroer verzoend. U verklaart dat er in dergelijke gevallen doorgaans ofwel wraak wordt genomen op de dader, ofwel geld of vee in ruil wordt gevraagd. U hebt echter geen van beide gedaan, wat in het voordeel was van uw stiefbroer en zijn familie (CGVS gehoor 3, p. 10). Toch zouden de zonen van uw stiefbroer niet akkoord zijn geweest met deze verzoening. U kan niet uitleggen waarom zij u zouden bedreigen naar aanleiding van deze verzoening (CGVS gehoor 3, p. 11-12). Dat ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. U verklaart vervolgens dat de zonen van uw stiefbroer vervroegd zouden zijn vrijgelaten uit de gevangenis. Daarom vreest u dat zij of uw stiefbroer u zouden willen vermoorden. U weet niet waarom de zonen van uw stiefbroer eerder zijn vrijgelaten. U verklaart drie keer dat u uw familie niet gevraagd hebt naar de reden dat de twee mannen eerder vrij kwamen (CGVS gehoor 3, p. 11). Dat u zich hierover niet informeert, terwijl het wel rechtstreeks verband houdt met de door u ingeroepen vrees, zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering door de zoons van uw stiefbroer bedreigd te zijn geweest. Uw bewering dat uw stiefbroer u eerst om verzoening vraagt, om daarna u te willen doden, komt evenmin plausibel over. U kan ook geen verklaring bieden die deze onaannemelijkheid op te heffen (CGVS gehoor 3, p.11-12).

Om deze redenen moet gesteld worden dat ook de door u aangehaalde problemen met uw stiefbroer en zijn zoons niet aannemelijk zijn gemaakt. Ook deze kunnen dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegt kunnen deze vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara en die van uw vader kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit en herkomst ondersteunen, dewelke hier niet worden betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker van het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen omwille van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw recente herkomst uit de provincie Kunduz, meer bepaald uit het district Dashte Archi, dient in casu de veiligheidssituatie daar te worden beoordeeld.

Bij de herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kunduz een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land terwijl het geweld in het noorden van Afghanistan in bijna alle provincies afnam.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt dat het aantal incidenten er in de provincie Kunduz sinds 2010 systematisch op achteruit gaat. Criminaliteit, hoewel nog steeds een significant probleem in de provincie, gaat er eveneens op achteruit. Opvallend is dat het geweld bijna steeds gericht is tegen mensen met specifieke profielen. Hoewel het bij deze incidenten in zowat de helft van de gevallen IED's betreft, vallen slechts in een minderheid van de gevallen burgerslachtoffers. De veiligheidsincidenten concentreren zich bovendien in welbepaalde districten. Het district Dashte Archi, waar u vandaan komt, is daarbij geenszins een centrum van geweld in de provincie Kunduz. Opvallende uitzondering was de bom die in augustus 2012 ontplofte op een drukke markt in Archi. Daarbij vielen 13 doden en 35 gewonden. Volgens de berichtgeving was er niet meteen een doelwit met een specifiek profiel aanwezig dat deze zware aanslag kon verklaren. De aanslag werd dan ook niet opgeëist door één van de strijdende groepen en maakte geen deel uit van een systematische campagne.

Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die het district Dashte Archi in de provincie verlaten. Meer zelfs, Kunduz blijkt één van de belangrijkste plaatsten waarnaar vluchtelingen terugkeerden in de eerste helft van 2012 (Kabul (21%), Nangarhar (12%), Kunduz (11%).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in het district Dashte Archi in de provincie Kunduz beperkt en niet aanhoudend van aard is. Er bestaat geen situatie van veralgemeend en willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Dashte Archi in de provincie Kunduz actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Dashte Archi in de provincie Kunduz aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Dashte Archi in de provincie Kunduz, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van “de Conventie van Geneva van 28/07/1951 gewijzigd door artikel 1, § 2 van het protocol van 31/01/1967 betreffende het status van Vluchtelingen”, en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Verzoeker is van mening dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het gaat in casu niet alleen om de vrees voor vervolging, maar ook om de ondergane vervolgingen. Zoals blijkt uit het feitenrelaas is verzoeker het slachtoffer geweest van ernstige bedreigingen. Om de persoonlijke vrees voor vervolging beter te begrijpen, dient volgens verzoeker rekening gehouden te worden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan. De beslissing mag dan ook niet louter op basis van een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen genomen worden. Mensen die samenwerken met de regering of buitenlandse organisaties, worden vervolgd door de taliban. De bewijslast in asielaanvragen moet bovendien beoordeeld worden met een welbepaalde soepelheid. Verzoeker verwijst ter staving hiervan naar verschillende paragrafen uit het UNHCR Handboek. Tegenstrijdige verklaringen zijn aldus niet voldoende om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en aan de kandidaat-vluchteling is het voordeel van de twijfel gegund, op voorwaarde dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om deze geloofwaardigheid te beoordelen dient men rekening te houden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen. Verzoeker vertoont ook een verhoogd risico op vervolging. Hij werd door de leden van de taliban geïnterviewd en beschouwd als een verrader die vermoord dient te worden. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Deze streek staat bekend voor het geweld op grote schaal en wordt geteisterd door een hoge graad van mensenrechtenschendingen. Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker minderjarig en zeer laag geschoold is. Het is dan ook zeer moeilijk om verzoeker iets te laten begrijpen. Tijdens het gehoor werd deze bezorgdheid ook reeds geuit door de voogd en soms konden er twijfels rijzen over het feit dat verzoeker de kern van de vragen wel begreep. Verzoeker is hier alleen toegekomen, kan niet lezen of schrijven en wordt geconfronteerd met een andere cultuur. Er werden verzoeker concrete vragen gesteld waar hij concreet dient op te antwoorden. Verzoeker heeft dit voorheen nooit moeten doen en vindt dit een raar concept. Bovendien werd verzoeker driemaal opgeroepen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In het eerste verhoor voelde de dossierbehandelaar zich onwel na twee en een half uur. Dit is geen verwijt, maar zorgde voor een enorme bijkomende stress voor verzoeker. In het tweede verhoor kreeg verzoeker een paniekaanval bij de ontmoeting met de tolk, die van Pakistaanse origine was. Dit toont aan dat verzoeker psychisch zeer zwak is. Verzoeker blijft erbij dat het wel mogelijk is om overdag voor de overheid te werken en 's nachts voor de taliban. Tijdens de tweede wereldoorlog heeft men dit tevens ondervonden dat mensen twee gezichten hadden. Dit is niet ongewoon in tijden van oorlog. Wat betreft zijn neef wenst verzoeker te herhalen dat hij werkte als hoofd van het NSP. G. was aangesteld als hoofd van het dorp en zag de neef van verzoeker als een concurrent gelet op het feit dat hij een hogere functie bekleedde. Wat betreft de dreigbrief en het telefoontje wenst verzoeker op te merken dat tijdsdruk bij de Dienst Vreemdelingenzaken een steeds terugkerend probleem is. Het is voor ongeschoolde mensen niet duidelijk wat hoofd- en bijzaak is indien hen meermaals wordt herhaald alles kort te vertellen en de rest te houden voor het volgende verhoor. Door de gebrekkige werking van de Afghaanse politie en justitie heeft verzoeker gegronde redenen om voor zijn leven en fysieke integriteit te vrezen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft verschillende keren verklaard te zijn geboren in het dorp Kana Seer in de provincie Kunar. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschouwt deze regio nog steeds als een zeer gevaarlijke plaats met blind geweld tegen de civiele bevolking. De afkomst van verzoeker wordt niet betwist en derhalve dient subsidiaire bescherming gegeven te worden rekening

houdende met de verklaringen van verzoeker dat hij afkomstig is uit Kunar. Het administratief dossier bevat geen informatie betreffende de algemene veiligheidssituatie in Kunar. Het verblijf in Kunduz, de laatste vier of vijf jaar voor het vertrek van verzoeker, is het enige dat getoetst werd. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan zich evenwel niet redelijkerwijze beperken tot die regio. Zelfs in Kunduz is er nog steeds sprake van geweld. Vanuit dit oogpunt is het zeer belangrijk de zaak opnieuw te laten onderzoeken.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van juli 2012, de beleidsnota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van september 2010 en een aantal persartikelen toe.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Vooreerst legt verzoeker niet aannemelijke verklaringen af omtrent G. M.. Zo stelt verzoeker enerzijds dat iedereen in zijn gebied wist dat G. M. een talibancommandant was en een van de drie talibanleden was die de aanval op Commandant Hamza overleefden (stuk 15, gehoorverslag CGVS 8/2/2013, p. 9). Bovendien zou G. M. op de lijst gestaan hebben van door de overheid gezochte personen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/4/2013, p. 7). Anderzijds zou G. M. volgens verzoeker benoemd zijn tot vertegenwoordiger van het gebied door het National Solidarity Program, een ontwikkelingsprogramma van de autoriteiten, en er bruggen, wegen en waterpompen installeren (stuk 15, gehoorverslag CGVS 8/2/2013, p. 9). De Raad stelt vast dat het geenszins aannemelijk is dat de overheid een bekende talibancommandant een dergelijke functie zou geven en dat G. M. als talibancommandant actief zou meewerken aan het opbouwen van infrastructuur. Bovendien spreekt verzoeker zichzelf tegen door, wanneer hij hierop wordt gewezen, te stellen dat het pas na de aanval van de Amerikanen geweten was dat G. M. een talibancommandant was (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/4/2013, p. 7 en 8), terwijl hij eerder verklaarde dat iedereen in zijn gebied wist dat G. M. een talib was sinds hij aan de dood ontsnapt was bij de aanval op commandant Hamza (stuk 15, gehoorverslag CGVS 8/2/2013, p. 9). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat talibanleden overdag gewone mensen zijn en 's nachts veranderen, waardoor het perfect mogelijk is dat iemand overdag actief is voor de overheid en 's nachts voor de taliban, stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat de autoriteiten een bekende talibancommandant zouden aanstellen in een belangrijke overheidsfunctie. Gelet op het profiel dat verzoeker van G. M. schetst, kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat G. M. een onbekende talib was die onder een dekmantel voor de overheid werkte. Tevens slaagt verzoeker er niet in te verklaren waarom precies hij als spion werd aanzien door G. M. en ervan beschuldigd werd informatie te hebben doorgespeeld aan de Amerikanen na de aanval op zijn huis (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/4/2013, p. 8). Voor zover verzoeker hierbij verwijst naar de slechte relatie tussen zijn vader en G. M., stelt de Raad immers vast dat dit incident moet hebben plaatsgevonden nog voor verzoeker geboren werd. Verzoeker situeert dit immers in de tijd dat zijn vader hoofd van de straat in Dawran Kalai was, voordat zijn familie verhuisde naar Kunar, waar verzoeker geboren werd en waar zijn vader stierf (stuk 15, gehoorverslag CGVS 8/2/2013, p. 4, 9 en 10 en stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/4/2013, p. 8). Verzoeker slaagt er echter niet in te verklaren waarom dit incident in 2011 plots een reden was voor G. M. om hem van spionage voor de Amerikanen te beschuldigen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/4/2013, p. 8). Ook het feit dat verzoeker een tijdje bij het leger zou hebben gezeten, kan niet verklaren waarom G. M. hem plots viseerde. Verzoeker zou immers enkel een opleiding gevolgd hebben, maar na één dag

gestationeerd te zijn in Jalalabad zou hij het leger reeds verlaten hebben (stuk 15, gehoorverslag CGVS 8/2/2013, p. 13). Bovendien voldeed verzoeker hiermee aan de vraag van de taliban (stuk 15, gehoorverslag CGVS 8/2/2013, p. 12) en leefde hij vervolgens gedurende anderhalf jaar terug in het dorp (stuk 15, gehoorverslag CGVS 8/2/2013, p. 17). Tevens verklaart verzoeker ook zelf dat het al een tijd geleden was dat hij bij het leger was gestopt (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/4/2013, p. 8). Daarnaast stelt verzoeker dat hij een dreigbrief ontving van de taliban en dat zijn neef diezelfde nacht gebeld werd (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/4/2013, p. 5 en 7 en stuk 15, gehoorverslag CGVS 8/2/2013, p. 17). Het is echter geenszins aannemelijk dat verzoeker deze dreigbrief volledig onvermeld liet tijdens zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 24, vragenlijst CGVS, p. 3). Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hijzelf werd opgebeld door G. M. (stuk 24, vragenlijst CGVS, p. 3), terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat zijn neef werd opgebeld en dat hijzelf geen GSM bezat (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/4/2013, p. 5, 8 en 9). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de tijdsdruk bij de Dienst Vreemdelingenzaken een terugkerend probleem is, stelt de Raad vast dat bij het invullen van de vragenlijst weliswaar wordt vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 24, vragenlijst CGVS, p. 1). Tevens verklaarde verzoeker bij aanvang van het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij alle redenen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst, heeft kunnen weergeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat het gehoor goed verliep (stuk 15, gehoorverslag CGVS 8/2/2013, p. 2). De verklaring van verzoeker, wanneer hij geconfronteerd wordt met het feit dat hij hierover niets heeft verteld voor de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hier niet naar gevraagd werd en dat hij niet de tijd had om alles te vertellen is dan ook niet aannemelijk (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/4/2013, p. 6). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het voor hem een raar concept is om concrete antwoorden te moeten geven op concrete vragen, stelt de Raad dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het voor ongeschoolde mensen niet duidelijk is wat een hoofdzaak en wat een detail is, stelt de Raad vast dat de dreigbrief van de taliban bezwaarlijk een detail kan worden genoemd. Verzoeker toont overigens niet aan dat analfabetisme of ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Waar verzoeker stelt dat zijn neef als hoofd van het NSP werkte en M.G. als hoofd van het dorp, die zijn neef dus als een concurrent zag gezien deze een hogere functie bekleedde, dient te worden opgemerkt dat dit louter speculaties zijn van verzoeker. Het doet bovendien niets af aan bovenstaande vaststellingen.

Het asielrelaas van verzoeker wordt verder ondermijnd doordat hij niet weet wat er in de door hem voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neergelegde documenten staat. Zo stelt hij met betrekking tot het document van het districtscentrum dat het over zijn problemen gaat, maar stelt hij de inhoud van het document niet te kennen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/4/2013, p. 4). Bovendien heeft verzoeker geen moeite gedaan om zich te laten informeren omtrent de concrete inhoud van het document. Deze nalatige houding van verzoeker wijst dan ook op een gebrek aan interesse en doet dan ook afbreuk aan de ernst van zijn voorgehouden vrees. Evenmin weet verzoeker wanneer of waarom zijn neef dit document is gaan aanvragen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/4/2013, p. 4). Tevens blijkt uit de vertaling van het document, die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat de aanvraag in de naam van verzoeker geformuleerd is, terwijl verzoeker stelt dat zijn neef dit aanvraag (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/4/2013, p. 3 en 4). Bovendien kan verzoeker niet verklaren waarom de datum op de stempel op het document van het jaar 1386 is, terwijl het incident zou hebben plaatsgevonden in 1390 (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/4/2013, p. 4). Met betrekking tot het tweede document dat verzoeker neerlegt, weet verzoeker zelfs niet waarover het gaat en ook hierover heeft verzoeker zich niet laten informeren (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/4/2013, p. 5). De verklaring van verzoeker dat hij niemand kon vertrouwen en dacht dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf wel zou kijken waarover de documenten gaan, kan geenszins

worden weerhouden. Verzoeker had zich immers kunnen informeren tijdens de contacten met zijn neef, die de documenten opstuurde, of bij zijn moeder (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/4/2013, p. 4 en stuk 15, gehoorverslag CGVS 8/2/2013, p. 11 en 18).

Ten slotte stelt de Raad vast dat ook aan de problemen van verzoeker met zijn stiefbroer geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker stelt immers dat hij zich met zijn stiefbroer, die zijn oudere broer zou hebben gedood, verzoend heeft en hiervoor niets in ruil vroeg, zoals normaal gezien wel het geval is (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/4/2013, p. 9 en 10). Het is dan ook niet aannemelijk dat de zonen van de stiefbroer niet akkoord zijn met deze verzoening, hoewel dit in het voordeel van hun familie is en hun vader hier zelf om zou hebben gevraagd (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/4/2013, p. 9, 10, 11 en 12). Verzoeker slaagt er zelf ook niet in dit te verklaren (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/4/2013, p. 11 en 12). Bovendien stelt verzoeker dat de zonen van zijn stiefbroer vervroegd zijn vrijgelaten ondanks het feit dat zij een gevangenisstraf van zestien jaar uitzaten. Verzoeker weet echter niet waarom zij konden vrijkomen en heeft ook hieromtrent nagelaten zich te informeren (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/4/2013, p. 10, 11 en 12). Zoals hierboven reeds in het kader van de documenten werd opgemerkt, wijst de nalatige houding van verzoeker op een gebrek aan interesse en dit doet dan ook afbreuk aan de ernst van zijn voorgehouden vrees.

Waar verzoeker wijst op zijn profiel als minderjarige, merkt de Raad nog op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op 8 februari 2013 en op 11 april 2013 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar. Uit deze vaststellingen blijkt dat het Commissariaat-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van verzoeker en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier. Waar verzoeker er in onderhavig verzoekschrift op wijst dat hij driemaal werd opgeroepen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat dit voor hem een enorme bijkomende stress was, stelt de Raad vast dat iedere asielzoeker staat echter bloot aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Waar verzoeker wijst op het feit dat hij tijdens het tweede gehoor een paniekaanval kreeg bij het zien van de tolk die van Pakistaanse origine was, stelt de Raad vast dat dit gehoor niet doorging omwille van het bezwaar van verzoeker tegen de tolk (stuk 8, gehoorverslag CGVS 8 maart 2013, p. 2 en 3). Bijgevolg werd rekening gehouden met het bezwaar van verzoeker en is het opwerpen hiervan niet dienstig. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan van verzoeker worden verwacht dat hij zijn asielrelaas te allen tijde uit de doeken kan doen en bijgevolg geen problemen zou ondervinden met het feit dat dit in verschillende gehoren is gebeurd. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde alles te hebben verteld over de verschillende gehoren heen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 11/4/2013, p. 12).

De verwijzing naar de situatie van mensen die samenwerken met de regering of buitenlandse organisaties volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft, gezien zij haar afkomst niet aannemelijk maakt, hieromtrent in gebreke.

2.5. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van

herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaart reeds vier of vijf jaar voor zijn vertrek van de provincie Kunar naar het district Dashte Archi in de provincie Kunduz te zijn verhuisd. Bovendien beschouwt verzoeker Kunduz zelf als zijn woonplaats en verblijft zijn familie hier nog steeds (stuk 15, gehoorverslag CGVS 8/2/2013, p. 4 en 12 en stuk 24, verklaring DVZ, vraag 13bis en vraag 30). Derhalve dient in casu de veiligheidssituatie in het district Dashte Archi in de provincie Kunduz te worden onderzocht. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) blijkt dat er dat er voor burgers uit het district Dashte Archi in de provincie Kunduz actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Dashte Archi in de provincie Kunduz geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds verschillend is naargelang de regio. Het aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kunduz gaat er sinds 2010 systematisch op achteruit. Hoewel criminaliteit nog steeds een significant probleem is in de provincie, gaat ook deze er op achteruit. Opvallend is dat AOG's in hoofdzaak IED's gebruiken en bijna steeds 'hard targets' als doelwit hebben. Ongeveer de helft van de incidenten in Kunduz betreft IED's, waarvan ruwweg iets meer worden ontmanteld dan daadwerkelijk ontploffen. Het doelwit is steeds ANSF (Afghan National Security Forces) / IMF (International Military Forces) of hooggeplaatste regeringsmedewerkers. Slechts in een minderheid van de gevallen vallen er burgerslachtoffers. Er kan dan ook geconcludeerd worden dat er voor burgers actueel geen sprake is van een reëel risico om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de provincie Kunduz weliswaar voorkomt op het door verzoeker neergelegde beleidsdocument van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van september 2010 inzake de regio's voor subsidiaire bescherming, doch dit document kan bezwaarlijk aanzien worden als een actuele en recente weergave van de situatie in Kunduz en kan aldus dus geen afbreuk doen aan bovenstaande recente informatie. Het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van juli 2012 en de persberichten die verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen niet dat er in het district Dashte Archi in de provincie Kunduz een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De door verzoeker aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB te ondergraven.

2.6. De Raad onderstreept dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF